

41. פרידה

חסר-הבנה, בודד, עומד אדם בחדרו של המת.

חסר-הבנה, משום שהאדם השוכב על המיטה סירב להאמין, במהלך חייו-הארציים, בהמשך החיים לאחר עזיבת הגוף הגשמי, ולפיכך מעולם לא עסק במחשבות אלו בצורה רצינית, ולעג לכל מי שכן עשה זאת.

הוא מתבונן סביבו כתועה.

רואה עצמו על מיטתו של המת, רואה אנשים מוכרים בוכים סביבו, שומע את המלים הנאמרות על-ידם, וככל-הנראה אף חש את הכאב והקינה שהם חשים על שנלקח מהם.

והוא רוצה לצחוק ולצעוק שהוא עדיין כאן, בחיים!

הוא צועק!

ובוודאי מתפלא שאינם שומעים אותו.

שוב ושוב הוא קורא, חזק יותר ויותר.

האנשים אינם שומעים אותו. הם ממשיכים לקונן.

הפחד מתחיל לחלחל ולעלות בו.

הוא הרי שומע את קולם הרם וחש את גופם בבירור.

שוב הוא צועק במצוקתו.

איש אינו מתייחס אליו.

הם מביטים בבכי בגוף השקט, אותו גוף שנהג לזהותו בשלו, ואשר לפתע הפך בכל-זאת לדבר מה אליו הוא מתייחס כזר לו, שאינו שייך לו עוד; שכן הריהו עומד לצידו, חופשי מכאב, אותו יכול לחוש עד כה.

באהבה קורא כעת האדם בשמה של האשה, אשתו, הכורעת לצד המיטה שהיתה מיטתו.

אולם הקינה אינה פוסקת, שום מילה, שום תנועה אינה מרמזת על כך שקריאתו נשמעה.

נואש הוא פוסע לעברה ומטלטל את כתפה בעוז.

האשה אינה מבחינה בכך.

האדם אינו יודע שהוא נוגע בגופה האת'רי של האשה ושאותו הוא מטלטל, ולא את הגוף הגשמי, אינו יודע שהאשה, שממש כמוהו מעולם לא חשבה על-כך, שהיקום כולל הרבה יותר מאשר גוף-ארצי, אף היא אינה יכולה לחוש את גופה האת'רי.

פחד בל-יתואר שוטף אותו.

חולשת הנטישה מכריעה אותו אל האדמה, הכרתו אובדת.

דרך הקול אותו הכיר, הוא מתעורר שוב לאיטו.

האדם רואה את הגוף שנשא אותו על-פני-האדמה, מונח ומסביבו פרחים.

הוא רוצה להמשיך משם, אולם אינו מצליח להשתחרר מאותו גוף שוקט וקר.

הוא חש בבירור את החיבור שעדיין קושר אותו אליו.

אבל אז נשמע שוב אותו קול, שהעיר אותו מערפול-החושים.

זהו חברו, אשר דובר אל אדם כלשהו.

הם הביאו שניהם זר, וכאשר הם מניחים אותו מטה, הם מדברים זה עם זה.

אין איש אחר לידו.

החבר!

את שימת לבו הוא מבקש לעורר, ואת האחר, אשר הגיע לעתים קרובות עם החבר והיה אורח

אהוד!

הוא חייב לומר להם שהחיים, באופן מופלא, עדיין מצויים בתוכו, שהוא עדיין מסוגל לשמוע את

אשר הם דוברים ביניהם.

הוא צועק!

אולם החבר פונה בשקט אל מלווהו, וממשיך לדבר עמו.

זמה שהוא אומר עובר כרעד בעצמותיה של נשמת-המת.

זהו חברו.

כך הוא מדבר עליו כעת.

הוא מקשיב, בקיפאון, למילותיהם של אותם אנשים, עמם סעד, צחק, שדיברו תמיד רק טוב עמו

בעודם מסבים אל שולחנו ושוהים בביתו מכניס-האורחים.

הם הלכו, אחרים חזרו.

כיצד יוכל כעת לזהות אנשים אלו!

רבים כל-כך, שהעריך עד-כה, עוררו בו כעת סלידה וזעם, ואחדים, להם לא העניק כל תשומת-

לב מעולם, את ידם היה רוצה כעת ללחוץ בתודה.

אולם הרי אינם שומעים אותו, אינם חשים אותו, אף שזעק וצעק כדי להוכיח להם שהוא חי!

—

בתהלוכה גדולה נישאה כעת הגופה אל הקבר.

הוא יושב זקוף-קומה על הארון.

במרמורו וייאושו, כל שנותר לו כעת הוא לצחוק, לצחוק!

אך הצחוק פינה עד-מהרה את מקומו לעצב, ובדידות גדולה ירדה עליו.

הוא התעייף, ונרדם.

— — —

כאשר התעורר, כבר חשך הכל סביבו.

כמה זמן ישן, זאת לא ידע.

ועדיין הוא חש שאינו יכול עוד להתחבר אל הגוף-הארצי כפי שעשה עד-כה; שכן כעת היה חופשי.

חופשי באפלה, שהעיקה עליו כמשא מיוחד במינו.

הוא קרא. אין קול.

אינו יכול לשמוע את קולו. ושוב שקע באנחה.

ואז נחבט ראשו בעוצמה כנגד אבן חדה.

כאשר התעורר שוב לאחר זמן ארוך, עדיין היתה שם האפלה, ועדיין אותה שתיקה מרפת-ידיים.

הוא רצה לקפוץ, אולם רגליו כבדו, וסירבו להיענות לרצונו.

בכל כוחו של הייאוש מלא-החרדה הוא מושך עצמו מעלה, ומתנודד על רגליו הנה ואילך באופן מגושם.

לעתים קרובות נפל לארץ, פצע את עצמו, נדחף ימינה ושמאלה אל קצוות ושוליים חדים, אולם לא היה לו זמן להמתין, דחף חזק ממנו הניע אותו הלאה, להמשיך לחוש ולחפש.

לחפש!

אולם מה?

מחשבותיו אבדו, עייפות וחסרות-תקווה. הוא חיפש דבר מה שלא יכול היה לתפשו.

חיפש!

זה דחף אותו הלאה, הלאה שוב ושוב!

עד ששוב שקע לאדמה, כדי להמשיך ולנוע מעלה ולחזור אל הנדודים.

שנים חלפו כך, עשרות-שנים, עד שמצא לבסוף את דמעותיו, חזהו נרעד בבכי ו... מחשבה השתחררה, בקשה, קריאתה של נשמה עייפה, המבקשת שיבוא קץ על חוסר-התקווה האפל.

זעקתם של הייאוש חסר-הגבול והכאב חסר-התקווה, היא שהביאה ללידתה של המחשבה הראשונה בשאיפה להימלט ממצב זה.

הוא ניסה לזהות מה הוא שהביאו למצב איום זה, מה אילץ אותו לנוע ולנוד בחשכה האכזרית הזו.

כל שחש סביבו: צוקים נישאים!

האם הוא על האדמה או שמא בעולם אחר, שבו מעולם לא יכול להאמין?

העולם האחר!

אז הפך למת על פני-האדמה, אולם עדיין הוא חי, אם ניתן לכנות את מצבו כעת בשם "חיים".

החשיבה היתה קשה עד אין-קץ.

לכן המשיך לחפש. ושוב חלפו שנים.

החוצה, החוצה מן האפלה הזו!

השאיפה הפכה לדחף בלתי-נשלט, וממנו נוצרה הכמיהה.

הכמיהה, מכל-מקום, אינה אלא התחושה המזוקקת שהשתחררה מתוך הדחף הגס, ובכמיהה הזו צומחת לה בהיחבא התפילה.

תפילת-כמיהה זו פרצה לבסוף מתוכו כמעין זורם, ושלווה שוקטת ומרגיעה, ענווה וכניעה מצאו, יחד עמה, משכן בנשמתו.

אולם כאשר התרומם כדי להמשיך בנדודיו, עבר זרם חיים חם בגופו; הדמדומים עטפו אותו כעת, פתאם יכול היה לראות!

הרחק, הרחק זיהה אור, ניצוץ שבירכו לשלום.

בשמחה הושיט את זרועותיו לעברו, באושר עמוק צנח שוב מטה והודה, הודה בכל ליבו לזה אשר העניק לו את האור!

בכוחות מחודשים החל לצעוד לעבר האור, שלא קרב אליו, אולם לאחר כל שחווה, עדיין קיווה להגיע אליו, גם אם יארך הדבר מאות שנים.

הדבר אשר אירע לו עכשיו יכול לשוב ולהתרחש שנית, ולבסוף להובילו החוצה מגושי-הסלע העצומים הללו אל ארץ חמה ומוארת יותר, אם יבקש זאת בענווה.

"אלי, סייע לי בכך!" נבעה הבקשה מחזהו מלא-התקווה.

ואיזה אושר, הוא שומע שוב את קולו!

גם אם חלש בתחילה, אך הוא שמע אותו!

האושר מילא אותו בכוח מחודש והוא המשיך הלאה בתקווה.

— — —

זהו סיפור תחילתה של נשמה בעולם האת'רי.
לא ניתן לכנות את הנשמה "רעה".

על-פני-האדמה היא אף נחשבת כטובה ביותר.

תעשיין מכובד, עסוק ביותר, נחשב אמין וממלא אחר כל חוקי-הארץ.

—

וכעת הבהרה נוספת לגבי התהליך:

האדם, אשר במהלך חייו-הארציים אינו מעוניין לדעת את דבר קיומם של חיים שלאחר המוות, ושיום אחד ייאלץ ליטול אחריות על כל מעשיו ומחדליו, שאותם ביצע בדרכו ולא תאמו את השקפת-העולם הנוכחית, יהיה עיוור וחירש בעולם-האת'רי מרגע שיעבור אליו.
רק בימים או בשבועות שבהם עודו קשור עדיין אל הגוף-הגשמי אותו הוא עוזב, ייתכן שתהיה לו אפשרות להבין מה מתרחש סביבו.

אולם מרגע שהשתחרר חיבור זה אל הגוף הגשמי, תאבד לו אפשרות זו.

אז לא יוכל עוד לשמוע או לראות דבר.

אין מדובר בעונש, אלא בתהליך טבעי בלבד, משום שלא רצה לשמוע ולראות דבר על העולם האת'רי.

רצונו האישי, שהעולם-האת'רי מעצבו בהתאמה במהירות, מונע מן הגוף-האת'רי לראות ולשמוע.

כל זאת, עד שאותה נשמה תשתנה לאיטה.

האם יארוך הדבר שנה או עשרות שנים, אולי אף מאות שנים? זהו עניינו של כל אדם ואדם לעצמו.

כל אחד על-פי רצונו המלא.

גם סיוע יגיע רק כאשר הוא עצמו יכמה לקראתו.

ולא קודם לכן.

הוא לעולם לא יאולץ לכך.

האור אותו קידמה הנשמה באושר כה רב כאשר הבחינה בו, היה תמיד שם. אולם קודם לכן, לא היתה מסוגלת לראותו. הוא אף בהיר וחזק יותר ממה שנראה בתחילה לנשמה שהיתה עיוורת עד אז. האם ייראה לה חזק או חלש, דבר זה, שוב, תלוי רק בה.

הוא אינו קרב לקראתה ולו צעד אחד בלבד, אולם הוא שם!

היא יכולה ליהנות ממנו בכל עת, אם תרצה בכך באמת ובענווה.

אך הדבר שהסברתי כאן נכון ותקף אך-ורק לסוג זה של נשמות-אדם.

ולא לשום סוג אחר.

בחשבה עצמה ובשליביה השונים לא קיים כל אור, למשל.

אין מדובר כאן בכך, שכל הצועד לקראת האור יוכל לפתע לראותו, אלא עליו תחילה להיות מובל הרחק מן הסביבה שהחזיקה בו.

ללא-ספק, ניתן לכנות את מצבה של הנשמה בשלב זה "מעונה", זאת משום שהיא מלאת-פחד ואינה נושאת בתוכה ולו ניצוץ של תקווה, אולם היא לא ביקשה כל דבר אחר לעצמה.

היא נאלצת לקבל רק את אשר ביקשה.

היא לא רצתה לדעת דבר על החיים המודעים שלאחר הפרידה מן האדמה.

הנשמה לא תבטל בכך את המשך החיים עבור עצמה; משום שאין בידה סמכות לעשות זאת, אולם היא בונה לעצמה מעין שכבה את'רית סטירילית, מאלחשת את אברי-החישה של הגוף האת'רי, ולכן אינה מסוגלת לראות ולשמוע בעולם האת'רי, עד אשר...

היא תגיע סוף-סוף להבנה אחרת.

אלו הן מיליוני הנשמות שאנו רואים כיום על-פני-האדמה, אשר מעבר לחוסר-רצון לדעת על קיומו של הנצח או של האל, ניתן לכנותן סבירות.

עבור משרתי-האופל גרוע המצב הרבה יותר, כמובן, אולם לא נדון בהם כאן, אלא רק באלו המכונים אנשים סבירים.

—

כשנאמר כי האל מושיט ידו לעזרה, הרי מדובר במילה שהוא שולח לאנשים, ובה הוא מראה להם כיצד יוכלו להשתחרר מסבך-האשמה החונק אותם.

וחסדו מצוי כבר מראש בכל האפשרויות הרבות העומדות לשימושם החופשי של רוחות-האנוש בבריאה.

והן רבות כל-כך שהאדם כיום אינו מסוגל כלל לתאר לעצמו, משום שמעולם לא העסיק עצמו בכך, לא ברצינות מספקת; ובמקום בו עסק בכך, מדובר היה במשחק, למטרות הערצה-עצמית יהירה בלבד!

ברגע בו יזהו רוחות-האנוש את הערך האמיתי הגלום במילתו של האל, ברצינות העמוקה שבה, אז יוכלו להגיע להישגים נפלאים בבריאה כולה!

עד עתה העדיפו תמיד את הידע שהיה ברשותם, ולכן נותר ידע זה כמעשה-טלאים מן האיכות הנמוכה ביותר בהשוואה לתוכן מילתו של האל, אותה הם מבקשים גם כיום לדחות הצידה מעליהם; שכן איש אינו מודע לערכו האמיתי של מסר-הגביע.

אף לא אחד על-פני-האדמה.

גם אם סבור הוא שהבין את המשמעות, גם אם מבחינה רוחנית כבר חש את היתרונות שרכש בידיעה החלקית הזו... עדיין אינו יודע אותו, את ערכו האמיתי, עדיין לא תפש ולו אחוז בודד ממנו!

כך אומר אני, המביא את המסר הזה.

אינכם יודעים מה מונח כעת בידיכם!

זוהי הדרך, השער והמפתח כאחד, המובילים אתכם אל החיים.

אל החיים, החובקים את כל האוצרות על-פני-האדמה, כל האוצרות ביקום כולו, שלא ניתן לנקוב בערכם, שלא ניתן לקנותם!

ביראו כעת מתוך המסר המוצע לכם.

קחו מכל הטוב, מכל היקר שבו תוכלו לפגוש.

אחזו בו כפי שהוא, אולם אל תנסו לחפש ולהעניק לו משמעויות.

אין כל ערך עבורו בחיפוש פרשנות.

משימתכם אינה להבהיר את המסר הזה, אלא ליצור מקום עבורו בלב-נשמתכם.

שם עליכם לחפש, שם עליכם לבחון, ורק שם תוכלו לראות את כל הדברים שלא יוכלו לקשט את המקום הזה, מרגע שיקנה המסר אחיזה בתוכם!

עליכם לגלות מה עדיין מפריע בתוך אותו מקום, שאמור להפוך למקדש בתוכם.

אם תצליחו ליצור את המקדש הזה בתוכם, בלא לפגוע במסר שלי, יסייע הדבר לכל אלו המבקשים לעשות זאת!

— — —